

liggen van mijn zuster Lies. Ze zijn niet nieuw meer natuurlijk, maar ze rijden toch nog bèst. Die kan je wel lenen, zolang. Lies is toch niet thuis. En moeder vindt het vast goed. 'k Zal het direct vragen, dan breng ik ze vanavond nog wel even."

Freek keek zijn vriend aan. Dàt was reusachtig van Kees. Zou hij dan tòch nog een paar goede schaatsen krijgen, waar je echt lekker op rijden kon? Ja, maar... maar zulke mooie als Kees zèlf had, zouden het natuurlijk niet zijn. Anders had die ze wel zèlf genomen. Enne... en ook zouden het zijn eigen schaatsen niet zijn. Ze zouden maar geléénd blijven...

Tòch was het aardig van Kees, om aan hem te denken. Zou hij het vertellen, het geheim? Kees was immers zijn vriend. Hij zou het niet verraden, vast niet.

Freek mompelde: „Maar dat hoeft niet hoor, Kees, want ik heb... ik... eh kan... misschien kan ik toch wel...”

Hij kreeg een kleur, nu hij het geheim zou gaan vertellen. Hij durfde bijna niet.

„Nee,” dacht hij opeens, „nee, ik zeg het niet. Nòg niet, het is te geváárlijk. Mòrgen misschien, als ik wat gevangen heb.”

Verwonderd keek Kees hem aan.

„Krijg je dan tòch een paar nieuwe? En ik dacht...”

„Ja... eh... nee, ik eh... ik zal weleens zien,” stotterde Freek. Verward wendde hij het hoofd af.

„Je bent een rare snijboon,” lachte Kees. „Enfin, ik zal ze vanavond toch maar even komen brengen, dan heb je in ieder geval morgen schaatsen. Doe je dan mee met ons, zeg, 't was zo leuk vanmiddag, ja?”

„Ja... eh... ja hoor, natuurlijk,” antwoordde Freek, haastig voortstappend. Hij hoopte maar, dat Kees niets gemerkt had van zijn verwarring.

„Nou, bonjour hoor, tot morgen, ik moet deze straat in,” groette hij.

„Tot vanavond!” lachte Kees, „ben je dat nòu al vergeten? Je lijkt wel een verstrooide professor.”

„O... eh... ja, nou, dag hoor, tot ziens.”

Zo was de onrust in Freeks hart begonnen.

't Werd geen prèttige avond voor Freek. Zijn mooie plan scheen zo aardig te gelukken.

De strikken hingen prachtig, geen konijntje kon daar langs gaan, of het moest er in lopen.

Niemand had er iets van gemerkt, en morgen. . . . morgen!

Een boswachter had hij niet gezien; vader en moeder meenden dat hij even naar Kees geweest was, het kon niet beter.

Morgen zou hij zijn eerste guldens kunnen krijgen bij Bruin, de poelier.

Misschien had hij wel zó'n goede vangst, dat er ineens genoeg was voor de schaatsen. In de schuur lag een jutezak gereed, om de beesten in te stoppen. Hij verlangde er nu al naar.

's Middags na schooltijd zou hij eens gaan kijken in het bos. Zo onopvallend mogelijk natuurlijk, net alsof hij daar zo maar liep. Dan langs het boswalletje gaan, stilletjes wegduiken, de strik naar zich toetrekken en. . . . ja, ja, ja, er zit er een in, dat is de éérste vangst! Dan vlug het konijn in de zak laten glijden, de strik weer uithangen, en zó, vlug, alle koperdraden langsgaan. Dan met rijke buit naar Bruin, die er veel geld voor zou geven. Wie weet, misschien wel twaalf gulden.

En dan. . . . de schaatsen! De prachtige, blinkende, splinternieuwe schaatsen bij Van Woerden kopen.

Ja, het leek allemaal heel mooi te gaan. Maar in het hart van Freek groeide een onrust, die er eerst niet was.

Een brandende, bevende onrust.

Die was al begonnen, toen Kees zo onverwacht voor hem stond bij de Sparrenlaan. Toen hij vroeg: „Wat moest jij daar in het bos?”

Die was er al, toen hij sluipend langs het walletje ging, om zijn strikken uit te hangen. Of nee, eigenlijk was die onrust er al geweest in de kapperswinkel bij Van Santen, toen hij het mooie plan bedacht om zelf konijnen te vangen.

Het was er die avond niet beter op geworden. Hij was véél te laat thuisgekomen.

Moeder had gezegd: „Wat heb je een kleur, jongen. Je bent zo laat, wij zijn al lang aan het eten.”

Verschrikt had hij gemompeld: „O, dat is. . . . eh. . . . dat komt van de kou, moe.”

En vader had hem zo eigenaardig aangekeken, zo opmerkzaam. Toen had hij nog veel meer kleur gekregen. Hij had maar gauw gebeden en een grote hap brood genomen.

Na het eten was hij weer in zijn boek gaan lezen. Maar het boeide